

Fonetisk arkæologi – mellem afasi og tungetale

Anmeldelse 13 aug 2020 Af [Trine Rytter Andersen](#)

Signe Boe: *Tons of tuns and tones on tones*, 2020. Installationsview. Foto: Mikkel Kaldal.

En lille fin udstilling, *Tons of tuns and tones on tones*, af den unge billedkunstner Signe Boe på udstillingsstedet Spanien 19 C udvider det kunstneriske praksisfelt og lægger op til avancerede tankeprocesser om tid, rum, sprog, form og lyd.

Tons of tuns and tones on tones hedder udstillingen, og allerede her er beskueren sat i gang med at afkode ordene deres lyde og betydninger. I samspillet med kunstnerens egen spekulative og højttænkende tekst *Løse Forbindelser*, sandsynliggøres det, at de udstillede lerkrukker 'taler' om sprogets skabende elasticitet og plasticitet gennem tid og rum. Om kulturer og sprog, der er gået itu og om en verden af kulturer og relationer i forandring, hvori sproget måske ikke altid følger med i helt samme tempo.

På det gråmalede gulv i det postindustrielle udstillingsrum omkranset af rødstensmurværk ses en række opstillinger af lerkrukker arrangerede på røde mursten, som har fået en let bestrygning med en grå nuance.

Murstenene danner en art lave sokkelformationer for de små rødgerskrukker. Krukkerne er placerede afstandsmæssigt symmetrisk i forhold til hinanden men asymmetrisk i forhold til murstenene og de mellemrum de skaber. Krukkerne har forskellige rødgyldige nuancer, og modsat traditionel brugskeramik er de porøse og skrøbelige at se på, og du foranlediges med det samme til at skærpe sanserne, og derved forstår du, at her har alt betydning – også tomheden og stilheden.

De små krukker er skabt ved hjælp af en 3D-printer – efter kunstnerens uheldige møde med drejeskiven, lærer vi i teksten....altså af nød. Hvorefter det ligger lige for at gøre en dyd ud af nødvendigheden og måske først der opdage, hvorledes det at printe i stedet for at dreje i ler, fungerer som en teknologisk mediering, der bidrager til udvidelsen af rummet og tiden, der forbindes og bearbejdes gennem de kunstneriske undersøgelser.

Signe Boe: *Tons of tuns and tones on tones*, 2020.

Installationsview. Foto: Mikkel Kaldal.

En lyttende arkæolog

Ja! Men hvad taler kunstneren så i virkeligheden om, spørger du sikkert utålmodigt, og det er heller ikke nogen let opgave at komme til sagen – og det ligger naturligvis også i sagens natur.

I virkeligheden ser det ud som om, kunstneren forholder sig til sprog, ornament, steder og kulturer som en slags lyttende arkæolog, der forsøgsvist samtidigt placerer sig midt i og i udkanten af begivenhederne.

Hun er optaget af sproglige dobbeltbetydninger, og hendes point of departure synes at være det sammenfald, der på tysk er mellem ordene 'lyd' og 'ler': på tysk 'ton'.

I teksten lyder det: "Ton er en masseenhed. Udover at være en cylinderformet beholder er en tønde en måleenhed af rumfang, fra middelalderlatin *tunna*, der betyder *vinfad*. Det findes også på engelsk som *tun*. Tunfisk hedder på engelsk *tuna* eller *tunny*, det oldoccitanske *ton*. På italiensk *tonno*."

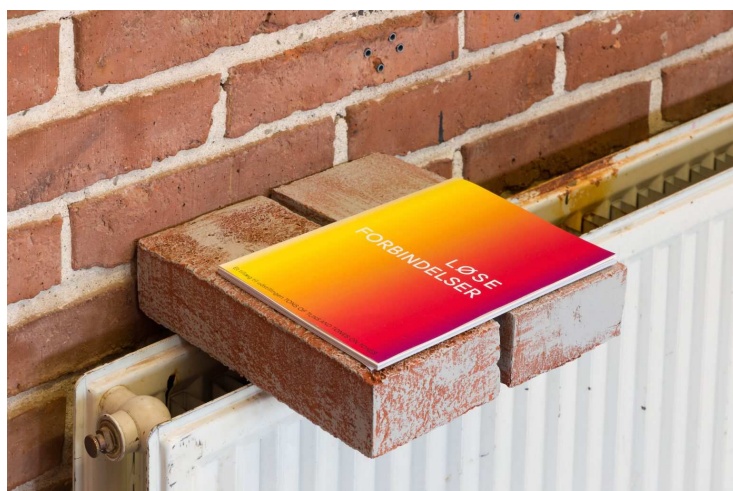
Med denne lille tekstbid forstår vi metodens subjektive og associative forudsætning og begriber, hvordan der arbejdes over meget store tidslige afstande og gennem mange forskellige kulturelle,

materielle, relationelle kontekster, og at der via sproget bl.a. også gives adgang til krydsbestøvninger mellem materialitet og biologi.

Hvilket ord for vase svarer til hvilken vases form

Ved hjælp af de visuelle peak-files, der genereres af lydprogrammer, undersøger Signe Boe de fonetiske og formmæssige sammenfald mellem ord, lyd og betydning. Lydfilerne ligner krukke:

”Jeg lægger højre øre mod skulderen og ser det nu: det er vaser opstået af ordene. Fra nu af drejer alt sig om, hvilket ord for vase der svarer til hvilken vases form.”

Signe Boe: *Løse forbindelser*, 2020.
Installationsview. Foto: Mikkel Kaldal.

Herefter udfolder processerne sig i flere forskellige lande, gennem sammenlignende læsninger af kunstteoretiske tekster, udstillingsbesøg og besøg på arkæologiske sites. Krukkerne eller forskellige beholdere er ledetrådene, og senere de fysiske manifesteringer og bærere af undersøgelsens løst forbundne indhold.

Krukker som skrøbeligt

sprog

Denne udstilling er smuk på en undseelig måde, følsomt tilpasset stedet og minimalistisk i sit nedbarberede formsprog.

Ved at gøre krukkerne til symboler for sproget og beholdere for dets kommunikative indhold, bevares en række opdagelser som hemmeligheder, der måske kan trænge ud til beskueren gennem krukernes porøse kroppe?

Krukkerne er skrøbelige sproglige manifestationer, et forsøg på kommunikation på tværs af tid og rum. Krukkerne snakker sammen med teksten – den art writing, som kunstneren tilbyder os, er en forlængelse af de fysiske værker, og den fungerer

som en art læsevejledning eller udvidelse. Vi befinder os et sted imellem krukernes afasi og tekstens tungetale. Tilsammen bliver de til et sprog om sprog.

Sproget er stort og gammelt, slidt og nyt på samme tid. Sproget er porøst! Vi flyder rundt i sproget – i ursuppen af ler. Vi lytter, vi taler. Bevidste og ubevidste om den saft og sammenhængskraft, sproget er beholder for og medskaber af. Vi må opbevare sproget på fade og i krukker for at lagre det, forædle og raffinere det. Vi er krukkerne, sproget er os! Sproget er formbart som leret. Læg dig på knæ på gulvet og se grundigt på krukkerne. Vend dit højre øre mod en udvalgt krukke og lyt til *Tons of tuns and tones on tones*. Det første menneske blev skabt af ler.....

Udstilling

Signe Boe: tons of tuns and tones on tones

9 aug 2020 → 23 aug 2020

Udstillingsstedet Spanien 19C
Se kort og tider

kunsten.nu er din bedste kilde til viden om samtidskunsten i Danmark. Vi debatterer og informerer på tværs af genrer og landsdele så du altid er opdateret om den aktuelle kunst.

Støttet af Statens Kunstfond

STATENS KUNSTFOND